
PORVARISTON DIKTATUURIN HALLITUS

Neuvottelukokouksen yhteydessä tehtyjen väärennyksien ja hallituksen skandaalimaisen hajoamisen jälkeen, moskovalaisten pörssimiesten kanssa käytyjen „keskustelujen“ ja salaperäisten sir Buchananin luona käyntien jälkeen, Talvipalatsissa tapahtuneiden lemmenkohtausten ja sovittelijain monien petosten jälkeen on vihdoinkin muodostunut „uusi“ (uuden uutukainen!) hallitus.

Kuusi kapitalistiministeriä „hallituksen“ ytimenä ja kymmenen „sosialisti“-ministeriä palvelemissa heitä, heidän tahtonsa täytäntöönpanijoina.

Hallituksen julistusta ei ole vielä julkaistu, mutta sen perusteet ovat tunnettuja: „taistelu anarkiaa vastaan“ (lue: Neuvostoja vastaan!), „taistelu rappiotilaa vastaan“ (lue: lakkoja vastaan!), „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen“ (lue: sodan jatkaminen ja „kuri“!).

Sellainen on yleispiirtein Kerenskin ja Konovalovin hallituksen „ohjelma“.

Tämä merkitsee: talonpojat eivät saa maata, työlläiset eivät saa valvontaa eikä Venäjä saa hankitaksi rauhaa.

Kerenskin ja Konovalovin hallitus on sodan ja porvariston diktatuurin hallitus.

Kymmenen „sosialisti“-ministeriä muodostaa verhon, jonka takana imperialistinen porvaristo tulee toimimaan herruutensa lujittamiseksi työläisiin, talonpoikiin ja sotilaisiin nähden.

Sen, minkä Kornilov halusi panna toimeen suoraan ja kenraalimaisen yksinkertaisesti, yrittää „uusi“ hallitus toteuttaa vähitellen ja meluttomasti, „sosialistien“ omin käsin.

Mikä ero on porvariston diktatuurilla ja proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuurilla?

Se, että porvariston diktatuuri on vähemmistön herruutta enemmistön yli, jota voidaan pitää yllä ainoastaan harjoittamalla väkivaltaa enemmistön suhteen ja joka vaatii kansalaissotaa enemmistöä vastaan. Sitä vastoin proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri enemmistön herruutena vähemmistön yli voi vallan hyvin tulla toimeen ilman kansalaissotaa. Mutta tästä seuraa, että „uuden“ hallituksen politiikka muodostuu epäonnistumaan tuomitujen osittaisesiintymisten provosoimiseksi politiikaksi siinä tarkoituksessa, että usuttamalla sotilaat työläisten kimppuun eli rintaman selustan kimppuun saataisiin vallankumouksen mahti hukutetuksi vereen.

Vielä se, että porvariston diktatuuri on salaista, peitettyä, kulissientakaista diktatuuria, joka tarvitsee jonkin hyvännäköisen verhon joukkojen pettämiseksi. Sitä vastoin proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri on avointa diktatuuria, joukkojen diktatuuria, joka ei tarvitse petosta sisä-

asioissa eikä salaista diplomatiaa ulkoasioissa. Mutta tästä seuraa, että porvarilliset diktaattorimme pyrkivät ratkaisemaan maan kaikkein tärkeimmät elämän kysymykset, kuten esimerkiksi sotaa ja rauhaa koskevan kysymyksen, joukkojen selän takana ja ilman joukkoja, salaliiton avulla joukkoja vastaan.

Tästä puhuvat selvästi jo ensimmäiset Kerenskin ja Konovalovin hallituksen askeleet. Päätelkää itse. Kaikkein vastuunalaisimmat paikat ulkopolitiikan alalla on annettu kadettilais-kornilovilaisten päämiesten käsiin. Tereshtshenko on ulkoministeri, Nabokov lähettiläänä Lontoossa, Maklakov lähettiläänä Pariisissa ja Jefremov lähettiläänä Bernissä, jossa nyt kokoontuu kansainvälinen rauhan- (ennakko-!) konferenssi. Ja nuo miehet, jotka ovat irrallaan joukoista, nuo joukkojen selvät viholliset, tulevat ratkaisemaan sotaa ja rauhaa koskevat kysymykset, joista riippuu miljoonien sotilaiden henki!

Tai vielä: sanomalehtien tiedonantojen mukaan „Kerenski, Tereshtshenko, Verhovski ja Verderevski matkustavat tänään Päämajaan“, jossa „Tereshtshenkon osanotolla tapahtuvan rintamalla vallitsevan yleisen tilanteen käsittelyn ohella pidetään myöskin Päämajan yhteydessä olevien ulkovaltojen sotilasasiamiesten neuvottelukokous“ („Birzhjovka“, iltalehti)... Kaikki tämä tehdään odoteltaessa liittoutuneiden konferenssia, jonne herra Tereshtshenkon Sancho Pansaksi otetaan myöskin tunnettu Tsereteli. Mistä muusta kuin kotimaisten ja liittolaismaiden imperiaalistien eduista voivat kuiskutella keskenään nuo imperialismin asialle uskolliset miehet ja mihin muuhun kuin salaliittoon kansan etuja vastaan voivat oikeas-

taan johtaa heidän kulussientakaiset neuvottelunsa rauhasta ja sodasta?

Epäilyksille ei ole sijaa. Kerenskin ja Konovalovin hallitus on imperialistisen porvariston diktatuurin hallitus. Kansalaissodan provosointi on sen sisäpolitiikkaa. Sotaa ja rauhaa koskevien kysymysten ratkaiseminen kulissien takana on sen ulkopoliittikkaa. Vähemmistön herruuden pystyttäminen Venäjän väestön enemmistön yli on sen päämäärä.

Proletariaatin, Venäjän vallankumouksen johtajan, tehtävänä on repiä naamio tuolta hallitukselta ja paljastaa joukoille sen todellinen vastavallankumouksellinen hahmo. Proletariaatin tehtävänä on liittää lujasti ympärilleen sotilaiden ja talonpoikaiston laajat kerrokset ja pidättää niitä ennenaikaisista esiintymisistä. Proletariaatin tehtävänä on liittää rivit lujasti yhteen ja valmistautua uupumatta läheneviin otteluihin.

Pääkaupungin työläiset ja sotilaat ovat jo ottaneet ensimmäisen askeleen lausumalla epäluottamuksen Kerenskin ja Konovalovin hallitukselle ja kehoittamalla joukkoja „liittämään rivinsä lujasti Neuvostojensa ympärille pidättäytyen osittaisesiintymisistä“ (kts. Pietarin Neuvoston päätöslauselmaa⁸⁰).

Nyt on puheenvuoro maan muilla osilla.